

mannaoyrum, men eg saknaði filmin. Tónleikur í høll og á fløgu er ikki tað sama, sum tónleikur á filmi.

Nú veit eg ikki, hvussu fráboðaða fløgan verður sett saman, men í míni verð skal nógv gerast við tónleikin, áðrenn hann kann bera einsamallur – uttan film.

Syrpa a la Knút

Nei! Ikki er talan um eitt óreint konufólk, men um eina stuttliga samanseting av nøkrum av teimum óteljandi vøkru lögnum, ið Knút hevur »rist« úr ermuni.

Føroyar mín móðir.

Ávaringarkent ljóð í blástri, eitt sindur nútíðarkent aftursvar í orkestri, og kórið tekur ramliga undir. Vit skifta millum menn og kvinnur – og orkestrur og kór.

Eitt sindur av stílskifti er millum kórsatsirnar og orkestrursatsirnar, ið býtað verkið upp í partar. Hetta gevur verkinum ein frískan dām, men kanska eisini eitt sindur av »stílórgv«, og tú verður kanska eitt sindur skakkur, tá kórið knappliga tekur tráðin upp, ið kanska ikka var við hondina!

Lögini hjá Knúti eru vøkur og hava sínar væl royndu dygdir. Tey eru einföld, men sera greið í síni talu: »Minnist tú í haganum«, og tónarnir leika, sum smálomb á bønnum.

»Mær leingist á fevna teg grønkandi vár« ... og tað hoyrist á bæði kóri og orkestri, at nú eru vit troytt av vetrinum, og saman við Knúti kenna vit okkum trygg – nú stundar móti vári. Kórið sang vakurt – eitt sindur »yversungið« við hvørt kanska, og orkestrið spældi væl.

Fekk ikki nakra veruliga mynd av samansetingina av verkinum. Í stóðum ljóðaði væl, onkrastaðni stuttligt og eitt sindur »moderna«, men heildarmyndin var eitt sindur rótut – kanska var tað ætlanin?

Nýggjársparturin

Sum heild kom orkestrið væl frá hesum partinum.

Vit finga eitt sindur av hvørjum. Vøkur kend lög, og eitt sindur av skemtiligum eisini.

Eitt sindur vandamikilið er

at fara undir kend verk, sum »An der schönen, blauen Donau«. Verkið er sera kent, og ikki serliga samanhangi. Ikki er lætt at fáa øll skiftini at »glíða« hvørt inn í annað, men væl eyðnast í flestu førum.

»Pizzicato Polka« er ógvuliga avdúkandi. Men hetta vakra og sera skemtiliga litla verk fekk sera góða móttøku, hóast Pegasus í einum føri misti ein skógv og gjørdist eitt sindur haltur. Tó hevði smiðurin bøtt um hetta til seinnu konsertina. Tað skal tó sigast, at verk sum hetta krevja »yvirskot«, skulu tey veruliga koma til sín rætt.

»København's Jernbane

Damp Galop« var stuttligasti parturin av skránni. Um tokini órógvna tónleikin í konserthøllini, hví so ikki gera tey til part av tónleikinum?

Hetta hevur Lumbye gjørt í hesum skemtiliga verki.

Við sannførandi myndugleika fœrdi rúsdrekkað-gevin tókdi gjøgnum tónleikin: Floytuna í munnum, eimin í aðrari hondini og hjólini í hinari!

Væl gekst ferðin gjøgnum høllina, til Kanny Konkuktørur boðaði frá, at nú vóru vit í Roskilde.

Einasta atfinningin fer til myndamannin hjá sjónvarpinum, ið var ikki til reiðar at taka ímóti á farstøðini.

Martin og orkestrið

Væluplagdur og vælfiyrrekaður setti Martin Mouritsen sín dām á hesa frálíku konsert. Sera neyvt og livandi leiddi hann orkestrið frá byrjan til enda. Tað er gleðiligt, at hann er farin at leggja seg meira eftir at liva við í tónleikinum – hetta »smittar« beinanvegin, og orkestrið verður meira livandi.

Heldur henda menning fram, eiga vit í framtíðini

ein frálíkan dirigent í Martini.

Orkestrið spældi sum heild sera væl, hóast dygdir í spælinum var eitt sindur bylgjandi. Neyvleikin var óheilt góðari leið, og »klangur« og »balansa« vóru fragd fyrri oyrað.

Munur er sjálvandi eisini á verkum – summi eru meira spennandi enn onnur.

Har orkestrur og Martin kendu seg heima, finga vit eina frálíka uppliving.

Havi ikki skift áskoðan, síðan eg fór umdir at skriva hetta ummæli: Eftir mínum tykki higartil besta nýggjárskonsertin.

Heldur henda menning fram, hava vit nógv at gleða okkum til.

Pauli í Sandagerði

Myndir: Jens Chr. Vang

